

Drýsill

Sólstafir

Hann liggur loks í jörðinni
Með glottið enn þá á
Minnti þig á högginn og bólgan var blá
Höndin límd á skóflunni
Blóðið storknað þurrt
Dimman dal hann bjó til þú gengur burt
Í hellinum bjó
Drýsill í gervi prins þig inn dró
Svart augnarað
Með bros á vör og nautnarsvip saltaði sár
Kveðjan er kær
Því hans koss á vör minnti leður sem slær
Orð leyndarmál
Lék hann sér þar til marraði í beinum og sál
Falinn í mold
Hann dvelur nú í skugga, kulda og sorg
Vargurinn var
Í innsta vígi hann atgeirinn bar
Engin var von
Fyrr enn skildi var lyft og þú upp úr slíðrinu dróst